

bevist om, at jeg i den Grad har bevareret Indtrykket af Rigsdagens og dette Things Holdning ligeoverfor Ministerierne i det Hele og navnlig ligeoverfor de Ministre, der have havt med saadanne Instituter som Theatret at gjøre, at der ikke kan være Skygge af Tanke om, at man vilde gjøre nogen Minister ansvarlig for de enkelte Beløb, hvorom der her er Spørgsmaal. Den Overbeviisning har jeg øst af mit tolvaarige Betsjendtskab til Rigsdagen og mit femaarrige Betsjendtskab til den som Kirke- og Underviisningsminister; jeg haaber, at dette Forhold ikke væsentligen har forandret sig, men stude det ogsaa være Tilfældet, vil jeg stole paa den Respekthedsfølelse hos Thinget, at det ikke vil bedømme en Ministers Forhold med Hensyn til Handlinger, der ere foretagne for flere Aar tilbage, efter den Opfattelse, der nu gjør sig gjældende, men at det vil bedømme ham og hans Handlinger efter det Forhold, som dengang bestod mellem Ministeren og Thinget, og i den Henseende skal jeg tillade mig at minde om, at jeg ved Slutningen af enhver Session har havt Leilighed til at erkjende, at Thinget mod mig som Kirke- og Underviisningsminister har vilst al den Velvillie og Smøbekommen, som jeg kunde ønske; jeg har derfor ikke et Dieblit kunnet tvivle om, at Indtrykket af det Forhold, som dengang bestod, i ethvert Tilfælde maatte være det Afgjørende ved Bedømmelsen af Foranstaltninger, som paa den Tid ere truffene. Hvad nu selve Formen for Afgjørelsen angaaer, om disse Spørgsmaal skulle henvises til en følgende Tillægsbevillingslov, eller om Afgjørelsen allerede nu skal finde Sted ved Beslutning om Statsrevisiøernes Indstillinger, da er det mig temmelig ligegyldigt, om man vælger den ene eller den anden Form; men jeg kan dog i denne Henseende ikke undlade som et Curiojum at minde om, at da jeg i 1855 første Gang stod her som Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet, var der Tale om en Overskrivelse, som var optaget paa en Tillægsbevillingslov; og hvorledes bar man sig da ad? Lad os forkaste den her, sagde man, og vise den hen til Statsrevisionen, som bedre og fuldstændigere kan opløse Sagen, der

paa den Maade rettest finder sin Afgjørelse; nu er Forholdet omvendt, nu foreslaaer man i Modsetning til, hvad der da blev udtalt, at de foreliggende Spørgsmaal ikke skulle finde deres Afgjørelse under Statsrevisionen og ved Thingets Beslutninger om dens Indstillinger, men at de skulle henvises til en Tillægsbevillingslov, da dette er den retteste Afgjørelsesmaade. Men Formen har, som sagt, ikke i og for sig nogen særdeles Betydning for mig. — Hvad iøvrigt angaaer de almindelige Bemærkninger, hvormed Sagen er indlebet fra Udvalgets Side, vil jeg tillade mig noget at forstærke enkelte af de Udtryk, som findes i Betænkningen Spalte 607, for at vise, at der ikke er Grund til at gaae frem med nogen Rigorisme med Hensyn til de Punkter, hvorom der her er Spørgsmaal. Naar det saaledes hedder, at Udvalget villigen skal indrømme: „at ved en Anstalt som Theatret maae Fordringerne fra Publikums Side og Concurrencen med andre Theatre tages i tilbørlig Betragtning af Administrationen, ligesom Rigsdagen ved den fra 1ste April 1859 indtraadte Forandring i Theatrets Bestyrelse har anerkjendt, at der maa gives Administrationen temmelig frie Hænder, undtagen for de Poster, der med bestemte Beløb eller bestemte Begrænsninger ere opførte i Finantsloven“, saa maa dette meget bethdeligt stærkes, idet Sandheden er, at det er anerkjendt, at Theaterbestyrelsen maa have fuldkommen frie Hænder med Undtagelse af de nævnte Poster.

Rettelser.

I Fallesens Foredrag Nr. 354, Sp. 5634, 24de Lin. fraoven, istedetfor: „For at vise hvor overfskuelig glat det franske System er“, læs: „For at vise hvor overfskueligt og let etc.“